

Diplomata sta obstala ter se nekaj trenutkov gledala kakor moža, ki umeta svoj čas in njega razmere. Končno je prešinel rahel smeh obraza obeh, prav kakor bi hotela izraziti, da je škoda vsakega trenutka, o tej proselitski aferi še dalje razpravljati.

Pri svojem razgovoru sta bila obstala tik glavnega vhoda pri licejskem poslopju. Tam je ležal brezzavesten deček na tleh. Prav zelo si je bil onečedil revno oblekico.

„Kako čudo!“ je vzkliknil grof Nesselrode. „Pri vas se že taki dečki opijajo do nezavesti!“

Metternich se je sklonil ter odgovoril: „Meni pa se vidi, da to otroče umira!“

Kakor blisk se je nato raznesla vest, da je učitelj Kapus enega svojih učencev pretepel skoraj do smrti! (Dalje prihodnjič.)

V juniju.

Na vrtu bila sva v večernem hladu,
ko vgasnil junijev je dan,
ko žarke tisočerih zvezdic
zrcalil tihi ocean.

V daljavi se nekje je slavec glasil
mehko, ubrano v toplo noč,
da vztrepetale rože so na vrtu,
da vzdihnila je polunoč.

Zamaknjena sva midva poslušala —
molčala jaz, bil ti si tih,
v naročju mi je mala zadremala,
z nje lasci se igral je vetra dih . . .

Srcé biló je nama mirno, srečno,
počivale skrbi so v njem;
desnica tvoja mene privijala
tak gorko k sebi je v objem! . . .

Utva.

